

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. G.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. MSK 26111/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2018, č. j. 19 A 28/2017 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla dne 19. 10. 2016 na silnici I/48 v katastrálním území obce Příbor ve směru jízdy na obec Nový Jičín, kde byla povolena maximální rychlost 90 km/h, naměřena výsledná rychlost (po odečtení odchylky) 125 km/h. Zároveň při této jízdě u sebe neměl platný řidičský průkaz. Rozhodnutím Městského úřadu Kopřivnice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 1. 2017, č. j. 1448/2017/Rozs, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v rozhodném znění.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí poté zamítl Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Po shrnutí skutkového stavu vyplývajícího ze správního spisu se krajský soud zabýval posouzením žalobních námitek. Uvedl, že Policie České republiky je podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy, čímž uplatňuje své zákonem stanovené oprávnění k dohlížení na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nejednalo se tak o zásah do soukromí spočívající v pořizování záznamu soukromého vozidla, prostoru ve vozidle, řidiče a případných spolujezdců. Zákon podle krajského soudu nezakazuje, aby měření rychlosti vozidel bylo provedeno za jízdy z policejního vozidla v civilním provedení. Nedůvodnou shledal i námitku ohledně nedůvěryhodnosti ověření správného fungování měřicího zařízení. To bylo v souladu se zákonem ověřeno metrologickým ústavem a zcela schopno správně změřit rychlost vozidla. Tuto skutečnost osvědčoval i ověřovací list, u něhož lze presumovat správnost, neboť je veřejnou listinou. Krajský soud proto považoval za nadbytečné provádět dokazování ohledně správného fungování měřicího přístroje a jeho přezkoušení jiným subjektem. Ze skutečností vyplývajících ze spisu nelze podle krajského soudu přiznat důvodnost námitce, že rychlost byla měřena v zatáčce. Zakřivení vozovky nemělo v případě žalobce vliv na měření rychlosti, jelikož to probíhalo za jízdy. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 40/2017 - 32 a popsal proces korekcí prováděných měřicím přístrojem automaticky tak, aby vyhodnocený výsledek měření za jízdy byl správný. Zároveň odkázal na jiná řízení týkající se měření rychlosti, v nichž byl proveden důkaz návodem k obsluze měřicího přístroje, z něhož vyplývá, že rychloměr typu RAMER10C provede záznam z měření rychlosti vozidla jen tehdy, je-li metoda měření v souladu s návodem k obsluze. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle krajského soudu obsahuje výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku v souladu se zákonem. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině, přičemž se rozlišuje pouze zavinění úmyslné a nedbalostní. Obou přestupků se žalobce dopustil z nedbalosti. Žalovaný pouze dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že se jedná o mírnější formu nedbalosti nevědomé. Nejednalo se ovšem o změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Není ani vadou výroku, že neobsahuje označení obecných ustanovení zákona o přestupcích, nýbrž odkazuje na ta ustanovení, která jsou k nim v poměru speciality. K určení druhu sankce a její výměře krajský soud uvedl, že správní orgány zohlednily veškeré okolnosti související s případem a podrobně své úvahy popsaly a odůvodnily ve vztahu k výši uložené sankce. Vzaly v potaz přitěžující i polehčující okolnosti, a to takové, u nichž v průběhu správního řízení vyvstala nutnost se jimi zabývat. Nikoliv tedy otázkou postižení žalobce v disciplinárním řízení, jelikož pro to nebyly důvody. Správní orgány nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši. Krajský soud neshledal ani porušení zásady zákazu dvojího přičítání pouze na základě toho, že odůvodnění týkající se výše sankce obsahuje konstatování, že žalobce překročil rychlost a neměl u sebe platný řidičský průkaz. V závěru uvedl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1. 7. 2017, není pro žalobce příznivější, a žalovaný tedy nebyl povinen se otázkou jeho aplikace v případě žalobce zabývat.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně namítá, že při určení výše sankce správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání, jelikož závažnost a nebezpečnost přestupků vzaly v potaz jako přítěžující okolnost při určení druhu a výše sankce, přestože jde o součást zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Nebylo-li jednoznačné, zda ji správní orgány zohlednily jako okolnost přítěžující, bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále namítá, že výrok o vině v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadný, jelikož chybějící odkaz na §13 odst. 1 a § 12 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) normuje zcela odlišné skutečnosti než §125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a že pachatel deliktu má právo vědět, jak je jeho jednání právně kvalifikováno. Krajský soud podle stěžovatele opomenul vypořádat jeho námitku, že správní orgán prvního stupně závazně určil povinnost uhradit pokutu pouze poštovní poukázkou. Dále namítá, že skrytým měřením rychlosti bylo zasaženo do jeho práva na soukromí, přičemž pro toto skryté jednání Policie České republiky neexistuje žádné zákonné zmocnění. Měřicí přístroj byl nadto ověřen stejnou společností, která jej vyrobila, což považuje za porušení zásady, že nikdo nesmí být soudcem ve své vlastní věci. Tato zásada pak narušuje vyvratitelnou presumpci správnosti ověřovacího listu, a není tak řádně v souladu se zákonem ověřeno, zda měřicí přístroj funguje správně. Stěžovatel dále namítá, že rychlost byla měřena v zakřiveném úseku vozovky ve smyslu návodu k použití, který uvádí, že nevyhovující pro měření je zakřivení komunikace o více než 10 cm na 25 metrech. Rychlost byla měřena z 20 metrů. To ovšem není relevantní, protože zákaz měření v zatáčce platí pro jakýkoliv dosah radaru. Správní orgány tak měly provést navrhované důkazy, ze kterých vyplývalo, že se jednalo o měření rychlosti v zatáčce. Krajský soud podle stěžovatele v napadeném rozsudku odkazoval na judikaturu týkající se laserového rychloměru, nikoliv rychloměru radarového – RAMER, pro který platí jiná pravidla správného fungování, což dokládá listinnými důkazy a vyplývá to i z návodu k obsluze, který správní orgány neprovedly jako navrhovaný důkaz. Návod k obsluze popírá i odůvodnění krajského soudu, že si měřicí přístroj vybírá úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost měření. To dokládá žalobce elektronickou komunikací s výrobcem rychloměru ve vztahu ke stanovišti na ulici Hlavní u č. p. 179 v Mílkovicích s měřením směrem do Kunovic. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 29 a tvrdí, že s ohledem na návod k použití je třeba zabývat se tím, zda úsek vozovky v místě měření v délce vyplývající z návodu k obsluze splňuje požadavky tam stanovené. Podle žalobce jsou tak rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a svá vyjádření v řízení před krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž takové neshledal.

[7] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, zda správní orgány porušily zákaz dvojího přičítání při stanovení výše pokuty, zda správní orgán prvního stupně nesprávně formuloval výrok rozhodnutí, zda skrytým měřením došlo k zásahu do práva na soukromí stěžovatele a zda je ověření měřicího přístroje v souladu se zákonem. Stěžovatel dále brojí proti napadenému rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, jelikož správní orgány neprovedly dokazování, zda měření bylo prováděno v zatáčce a v souladu s návodem k použití, což má vliv na jeho platnost. Správní orgány tak podle stěžovatele nezjistily skutečný stav bez důvodných pochybností.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Výše sankce

[9] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání při určení výše pokuty.

[10] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *„při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“*

[11] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že při stanovení druhu a výše sankce vycházel ze „závažnosti přestupku“, jak doslovně stanoví § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. V této souvislosti již tuto nepřímou citaci zákona blíže nerozvádí a dále strukturovaně pokračuje, že při stanovení druhu a výše sankce přihlédl v daném případě k tomu, že oba přestupky byly spáchány v nedbalosti, že překročení maximální dovolené rychlosti nežádoucím způsobem ovlivňuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a snižuje reakční schopnosti, a proto je takové jednání „nežádoucí“. Dále uvedl, že je polehčující okolností, že se stěžovatel v posledních dvou letech nedopustil žádného přestupku. Okolností přitěžující bylo, že se jednalo o frekventovanou silnici, a to v době pracovního dne s vyšším výskytem vozidel v místě. „Ve prospěch“ stěžovatele přihlédl k okolnosti, že skutkovou podstatu přestupku překročení rychlosti „o 30 km/h a více“ naplnil tím, že překročil maximální povolenou rychlost pouze o 35 km/h, tedy jen o 5 km/h nad hranici nutnou pro naplnění skutkové podstaty tohoto konkrétního přestupku. V jeho neprospěch vzal v potaz to, že se dopustil dvou přestupků. Nadto správní orgán

pokračování

prvního stupně ve prospěch stěžovatele zohlednil, že ačkoliv se jedná o jednání nebezpečné, jehož objektem je ochrana zdraví, života a majetku, nebyla spácháním přestupku na těchto hodnotách způsobena žádná újma. Správní orgán prvního stupně pak výslovně uvádí, že již zákonodárce závažnost přestupku vtěluje do rozmezí výše sankce stanovené pro dotčené porušení zákona. Správní orgán dále jen hodnotí, jakou má sankce funkci v konkrétním případě stěžovatele.

[12] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že správní orgány se kritérii v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích podrobně zabývaly a odůvodnily své úvahy, přičemž nepřekročily meze správního uvážení. Podle krajského soudu z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neplyne, že by ze samotného naplnění skutkové podstaty vyvozoval jakékoliv důsledky pro výši sankce. Zákaz dvojího přičítání tak nebyl porušen.

[13] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

[14] Tvrdí-li stěžovatel, že obecná závažnost protiprávního jednání byla v jeho případě přičítána k jeho tíži, není taková námitka důvodná. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v části odůvodnění, kde zvažuje veškeré okolnosti v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, sice zmiňuje objekt – zájem chráněný zákonem, tedy znak skutkové podstaty, který je třeba protiprávním jednáním porušit, aby došlo k jejímu naplnění, nezohledňuje ho ovšem jako okolnost přitěžující či polehčující. Naopak pouze uvádí, že nedošlo k následkům jeho protiprávního chování na objektu, který je přestupkem chráněn, tj. nebyla způsobena újma na zdraví, životě a majetku. Krajský soud tak správně posoudil, že se nejedná o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Neomezil se přitom na pouhé obecné tvrzení o uložení sankce podle absorpční zásady ani na argument demonstrativnosti výčtu polehčujících okolností, jak namítá stěžovatel.

III.B Výrok

[15] Stěžovatel namítá, že ve formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uveden odkaz na § 12 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle stěžovatele tato ustanovení jeho jednání právně kvalifikují jako přestupek, a proto je nezbytné pro řádnou obhajobu v soudním přezkumu tato ustanovení ve výroku uvádět.

[16] Podle § 77 zákona o přestupcích „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2),

o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

[17] Stěžovatelem namítaná chybějící ustanovení stanoví, že „při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení“ (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále, že „za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísrněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků“ (§ 12 odst. 2 zákona o přestupcích). A zároveň, že „pokutu lze uložit do 1000 Kč, nestanoví-li zvláštní část tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší“ (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích).

[18] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, „správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“ Zároveň ale „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

[19] Výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Proto právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil.

[20] Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl odkaz na ustanovení § 18 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a § 6 odst. 7 písm. a) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgány tak jednoznačně identifikovaly, že stěžovatel porušil maximální stanovenou rychlost při jízdě mimo obec (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu), a to o více než 30 km/h, čímž spáchal při řízení vozidla přestupek [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu]. Dále porušil povinnost mít u sebe při řízení řidičský průkaz [§ 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu], čímž se dopustil přestupku, jelikož jiným jednáním porušil povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Podle § 125 odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu za přestupky udělil pokutu.

[21] Jak správně posoudil krajský soud, správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí citoval veškerá ustanovení, která v souhrnu odpovídají právním normám

pokračování

skutkových podstat přestupků. Výrok dostatečně určitě a v souladu s formálními požadavky jednoznačně určuje, která právní ustanovení stěžovatel svým jednáním porušil. Stěžovatelem namítaná chybějící ustanovení stanovují vedle toho pouze obecná pravidla, jimiž se správní orgány řídí při určení druhu sankce a její výměry, a odkaz na ně je proto pravidelně toliko předmětem náležitostí odůvodnění, nikoliv výroku. Námitka stěžovatele není důvodná.

[22] Ačkoliv se krajský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil k žalobní námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadný kvůli tomu, že stanovuje úhradu pokuty přiloženými poštovními poukázkami, nejedná se o nedostatek, který by měl za následek nepřezkoumatelnost, a tedy nezákonnost napadeného rozsudku. Výrok stanovuje především splatnost pokuty a nákladů řízení a místo plnění (číslo účtu, variabilní a specifický symbol), což jsou údaje potřebné pro vykonatelnost výroku ukládajícího povinnost peněžitého plnění. Že k rozhodnutí prvostupňový správní orgán přiložil poštovní poukázky, prostřednictvím nichž lze uloženou povinnost (mimo jiných způsobů) také splnit, nemůže být stěžovateli na újmu, tím méně lze takový vstřícný krok považovat za důvod nezákonnosti správního rozhodnutí, pro nějž by toto rozhodnutí mělo být soudem zrušeno.

III.C Zásah do soukromí

[23] Namítá-li stěžovatel, že skrytým měřením (ve vozidle, které není jako policejní označeno) došlo k zásahu do jeho práva na soukromí, nelze tuto námitku uznat důvodnou.

[24] Krajský soud správně konstatoval, že Policie České republiky výslovně podle § 62 odst. 1 zákona o Policii „*může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.*“ Předmětem záznamu přitom nebyl vnitřní prostor automobilu, ale jeho zevnějšek, který je veřejně přístupný každému. Jelikož je Policie České republiky v souvislosti se „*zvýšením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích [...] oprávněna měřit rychlost vozidel*“ podle § 79a zákona o silničním provozu, je oprávněna takový záznam pořizovat. Nejedná se proto o zásah do soukromí jednotlivce v rozporu s čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[25] Otázkou zůstává, zda je tak Policie České republiky oprávněna činit skrytě v jiném vozidle, než je to, které nese znaky Policie České republiky. V tomto ohledu se nelze ztotožnit s výkladem krajského soudu, že „*z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by bylo zapovězeno, aby měření rychlosti vozidel bylo provedeno za jízdy z policejního vozidla v civilním provedení*“ (bod 26 napadeného rozsudku), a proto je k tomu Policie České republiky bez dalšího oprávněna. Podle § 1 zákona o Policii je „*Policie České republiky jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor*“ a vykonává tak veřejnou moc. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze veřejnou moc „*uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“ Jako orgán veřejné moci je proto Policie České republiky oprávněna jednat pouze podle a na základě zákona. Zákon však takové oprávnění přímo nestanoví, zároveň ovšem ani nezakazuje. § 108 odst. 3 zákona o Policii pouze stanoví, že policie „*může*“, nikoliv musí služební vozidla užívat. Jedná se tak o situaci *praeter legem*, kterou je však možné překlenout výkladem smyslu a účelu zákona.

Užitím výhradně označených služebních vozidel Policie České republiky při měření rychlosti by došlo ke zmaření smyslu a účelu výkonu její pravomoci měřit rychlost vozidel, jelikož to lze technicky provést měřicím přístrojem pouze na viditelnou vzdálenost v daný okamžik, přičemž k vyhodnocení měření je třeba určitý časový interval. Během něho by ovšem z logiky věci řidič, který spatří jedoucí či stojící služební vozidlo Policie České republiky a který v ten okamžik překračuje maximální povolenou rychlost, mohl zpomalit. Policie České republiky není proto povinna užívat při výkonu své pravomoci výhradně označených služebních vozidel. Nejedná se přitom o prvek represe, jak namítá stěžovatel. Měření rychlosti Policií České republiky v neoznačených vozidlech, čehož si jsou vědomi všichni řidiči, preventivně přispívá k dodržování dovolené rychlosti. Je ovšem nutné trvat na tom, aby úkony Policie České republiky byly prováděny podle a na základě zákona. Zejména je v kontextu „skrytého“ měření rychlosti třeba, aby příslušník policie užíval při výkonu své pravomoci stejnokroj. Tuto povinnost mu výslovně stanoví zákon. Podle § 124 odst. 11 písm. a) zákona o silničním provozu *„policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení“*. Dále podle odst. 12 téhož ustanovení jsou *„příslušníci Policie ve služebním stejnokroji“* oprávněni *„při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích“* mimo jiné zastavovat vozidla. Stejně tak podle § 2 písm. y) zákona o silničním provozu se pro účely zákona jako celku „policistou“ rozumí příslušník policie ve stejnokroji.

III.D Ověření měřicího přístroje

[26] Není důvodná ani námitka stěžovatele ohledně porušení presumpce správnosti ověřovacího listu osvědčujícího funkčnost silničního radarového rychloměru RAMER10C, kterým byla naměřena stěžovateli rychlost porušující zákonný limit. Správnost ověřovacího listu nelze zpochybnit pouhým tvrzením stěžovatele, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. Tento závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu: *„pokud stěžovatel namítal, že měřící zařízení nebylo řádně ověřeno (ověření provedl výrobce daného zařízení), konstatuje soud, že ve správním spisu je založen ověřovací list měřicího zařízení, ze kterého vyplývá, že v době měření bylo měřící zařízení řádně ověřeno. [...] Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52). *„Ze žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřicího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřicího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Je-li ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní

pokračování

důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Stěžovatel v tomto případě žádné takové důvody neuvedl.

III.E Měření rychlosti

[27] Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil listiny, které podle něho prokazují, že měření rychlosti je v důsledku zakřivení silnice neplatné. Jelikož ze spisového materiálu nevyplývá, že by tyto listinné důkazy navrhoval k provedení v řízení před krajským soudem či správními orgány (obsahem správního spisu je jiná mapa, nežli stěžovatel dokládá nyní), ačkoliv tak mohl učinit, Nejvyšší správní soud k nim jako k nepřipustným nepřihlíží (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Důvodná není ani námitka, že správní orgány byly povinny provést dokazování návodem k obsluze měřicího přístroje RAMER10C a ohledáním místa. Správní orgány i krajský soud řádně odůvodnily, proč bylo provedení těchto důkazů nadbytečné a z jakých skutečností vycházely, jestliže shledaly za dostatečně prokázané, že stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. V řízení před krajským soudem ostatně stěžovatel již provedení důkazu návodem k obsluze nenavrhoval. Nenavrhoval ani žádné jiné důkazy, ačkoliv k tomu měl příležitost, a to nejpozději při ústním jednání, kterého se nezúčastnil.

[29] Správní orgány ani krajský soud se nezabývaly otázkou, zda šlo v případě stěžovatele o měření rychlosti v zatáčce či nikoliv. Správní orgány i krajský soud opíraly své posouzení o skutkové zjištění, že rychlost byla měřena za jízdy ze vzdálenosti maximálně 20 metrů. Tato vzdálenost mezi měřicím vozidlem a vozidlem stěžovatele vyplývá ze záznamu o přestupku, který je součástí spisového materiálu a stěžovatel ji nezpochybnil. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nemá zakřivení silnice při měření za jízdy měřicího i měřeného vozidla vliv na jeho správnost (podle rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32). V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl, že argument maximálního přípustného zakřivení vozovky je podle návodu k obsluze relevantní pouze ve vztahu ke statickému umístění měřicího zařízení vedle vozovky. Tento rozsudek také s odkazem na provedené dokazování odborným vyjádřením v konkrétním řízení u Krajského soudu v Plzni uvádí, že „při měření za jízdy je nejpřesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu“ (rozsudek ze dne 23. 3. 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 64). Stěžovatelovy námitky a výňatky z map snažící se dokázat zakřivení silnice jsou proto v tomto ohledu nerelevantní. Stěžovatel neuvedl jiná tvrzení podporující námitku, že měření za jízdy v zatáčce není možné.

[30] Správnost měření vyplývá i ze skutečnosti, že navzdory automaticky probíhajícím korekcím při měření, měřicí přístroj měření zaznamenal. Krajský soud proto správně popsal, z jakých důvodů je takto zjištěný skutkový stav mající oporu ve správním spisu, zejména v záznamu o přestupku, dostatečný pro závěr, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Správně odkázal na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32), z níž vyplývá průběh automatických korekcí měřicího přístroje RAMER10C. V případě nesprávného způsobu

jízdy měřicího vozidla přístroj vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam neuloží. Zároveň měřicí přístroj vyhledává v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost měření. Dodatečně probíhá ještě ověření výsledku měření a kontroluje se znovu správnost měření. Pokud by kontrola ukázala více než povolenou odchylku, bylo by měření přístrojem automaticky anulováno. Vše probíhá automaticky. Tento způsob automatického fungování, automatického ověřování a kontrol měření měřicím přístrojem stejného typu jako v této věci vyplývá podle výše uvedené judikatury z jeho návodu k obsluze. Provedení důkazu návodu k obsluze měřicího přístroje RAMER10C by proto bylo nadbytečné.

[31] Krajský soud odkazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 - 60, a to pouze ohledně závěru, že *„pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“*. Stěžovatel ohledně tohoto odkazu namítá, že toto tvrzení se v citovaném případě týká měření laserovým rychloměrem, a je proto účelové. I když je pravdou, že citovaný závěr se týká měření laserovým přístrojem, z výše popsaného fungování, automatických ověřování a korektur měřicího přístroje z rozsudku šestého senátu, který je vystaven právě na obsahu návodu k obsluze radarového měřiče RAMER10C, vyplývá, že pokud by měření nebylo provedeno řádně, tedy v souladu s návodem k obsluze, bylo by anulováno a záznam o přestupku by nebyl uložen. Důsledky nedodržení návodu měřicího zařízení RAMER10C se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, kde mimo jiné uvedl, že *„pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“* Ohledně měřicího přístroje RAMER10C lze proto dospět ke stejnému závěru, k jakému dospěl první senát.

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitky, jež stěžovatel v průběhu správního řízení i řízení před soudy uplatňoval, nebyly způsobitelné zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním bodům. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 40/2016 - 40).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

[34] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu